

svědomitostí a nepředpojatostí, jak to předpokládá o advokátu § 9 adv. řádu, hájiti zároveň zájmy protistrany Oskara S-a. Posuzuje-li se tedy věc i se stanoviska odvoláním uplatněného, jest přes to v jednání obviněného spatřovati porušení povinností povolání mu v §§ 9 a 10 adv. ř. uložených.

Zavdal-li pak obviněný, vymáhav žalobou na S-ovi honorář za vypracování onoho návrhu, podnět k tomu, že celá jeho závadná, tomuto nároku předcházející činnost v soudním řízení byla veřejně na přetřes přivedena a soudy plným právem nepříznivě posuzována, nelze upříti kárnému nálezu oprávnění, ani pokud uznal i na porušení cti a vážnosti stavovské. Tomu nebrání úvahy kárné rady, týkající se zprošťující části, vždyť dobrá víra byla přiznána obviněnému jen co do výše, nikoli co do důvodu zažalovaného nároku.

Čís. 207 dis.

Dospěl-li advokát k přesvědčení, že by vedení sporu jemu svěřeného bylo marné, musí žádati soud o zproštění od uloženého mu zastupování chudých ihned a bez zbytečného průtahy.

Porušení povinností povolání, neobstaral-li advokát uložené mu zastupování chudých; nevyhověl-li opětne výzvě advokátní komory, by se vyjádřil.

Poškození cti a vážnosti stavu, nesložil-li advokát zálohu advokátovi, který ho zastupoval v jeho kárné věci, ač mu to slíbil.

(Rozh. ze dne 13. června 1934, Ds I 3/34.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie zamítl odvolání obviněného z nálezu kárné rady advokátní komory v Praze ze dne 12. října 1933, jímž byl obviněný uznán vinným kárným přečinem porušení povolání a poškození cti a vážnosti stavu.

D ů v o d y:

Jest připustiti, že čl. XXXIII. uv. zákona k c. ř. s. nestanoví lhůtu, do které má advokát žádati soud o zproštění od uloženého mu zastupování chudých. Leč z povahy věci samé a z předpisu § 9 advokátního řádu vysvítá samozřejmá povinnost, aby advokát, dospěl-li k přesvědčení, že by vedení sporu jemu svěřeného bylo marné, vyhověl předpisu čl. XXXIII. ihned a beze zbytečného průtahy, vždyť si musí uvědomiti, že by delším průtahem, kdyby soud nesdílel jeho pochybnosti v příčině účelnosti dalšího zastupování, mohla vzejít zastoupené straně po případě vážná újma — což odporuje předpisu § 9 adv. řádu, aby pilně a svědomitě hájil zájmy své strany i v tomto období řízení. Mimo to však vyvolává takový průtah u strany, jak právě v souzeném případě se stalo, dojem, že advokátům nezáleží na pečlivém hájení chudých

stran, což zřejmě může býti na úkor cti a vážnosti stavu advokátského vůbec.

Přednes odvolání, že obviněný jen zapomněl odpověděti na výzvy výboru advokátní komory, nekryje se s jeho obhajobou, že se nevyjádřil, protože byl churav. Leč i kdyby tvrzení odvolání bylo správné, neomlouvá odvolatele; vždyť nelze pominouti, že obviněný neodpověděl na opětne výzvy a urgencye nejen ve věci Z-ově, nýbrž ani v jiné krátce před tím výborem advokátní komory projednávané věci Dr. B-e, takže i kdyby bylo správné tvrzení, že na to zapomněl, netečnost takového rázu poukazuje na hrubou nedbalost, jež stačí k subjektivní podstatě kárného přečinu.

Nezáleží na tom, zda Dr. D. kladl hned, když převzal zastoupení obviněného, podmínku složení zálohy čili nic. Rozhodným je, že se tak stalo, jak obviněný sám připouští v odvolání, před tím, než mělo býti odvolání vypraveno. Nemohl-li pak slibu tomuto dostáti, poněvadž selhal předpoklad, že dojdou větší platy od klientů, bylo požadavkem slušnosti ke kolegovi, z vlastního popudu a včas — jak kárný nález právem zdůrazňuje — upozorniti na tuto událost svého právního zástupce. Leč obviněný tak neučinil, ani na opětne upomínky právního zástupce po dobu více než půl roku neodpovídal, takže sluší i v tomto případě přisvědčiti úvahám kárného nálezu, pokud v tomto jednání spatřuje čin, podryvající vzájemnou důvěru mezi příslušníky stavu, nedůstojný pro advokáta a poškozující stavovskou čest.

Čís. 208 dis.

Porušení povinností povolání a zlehčení cti a vážnosti stavu tím, že advokát, pověřený jiným advokátem, aby při výkonu mobilární exekuce za jeho klienta intervenoval, bez souhlasu onoho advokáta prodejové řízení zrušil a nepostaral se o to, by dlužník vymáhanou pohledávku zaplatil.

(Rozh. ze dne 13. června 1934, Ds II 11/33.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie zamítl odvolání obviněného do nálezu kárné rady moravské advokátní komory v Brně ze dne 10. května 1933, jímž byl obviněný uznán vinným přečinem porušení povinností povolání a zlehčení cti a vážnosti stavu.

Důvody:

Marně napadá odvolání především primární a základní výrok kárné rady, že obviněný porušil povinnosti povolání, zrušiv jménem firmy »D.« prodejové řízení, ač neměl k tomu plné moci vymáhající věřitelky. Pro obviněného platil, třebaže byl jen substitutem Dr. L-ho, právního to zástupce fy »D.«, předpis § 9 advok. řádu, hájiti pilně, svědomitě